

SAMENVATTING

Rob Bregman

Deze eerste uitgave van Succulenta in 2020 wordt geopend door Ben Wijffelaars met de heugelijke mededeling dat in november vorig jaar onze vereniging het predicaat 'koninklijk' is verleend. Onze huidige naam is nu: Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, Succulenta'.

Theo Heijnsdijk brengt weer een nieuwe aflevering van zijn serie artikelen over de 'Verkade'-boeken uit de jaren '30. Deze keer staat *Aloe humilis* in de schijnwerper, een bladsucculent die al heel lang bekend is want de plant werd in 1685 ontdekt tijdens een expeditie bij Kaapstad, Zuid-Afrika. In 1753 publiceerde Carl Linnaeus zijn beroemde nomenclatorisch systeem waarin hij deze plant aanvankelijk als een variëteit van *A. perfoliata* classificeerde. In 1768 werd de plant alsnog door P. Miller tot zelfstandige soort verheven. In de natuur vormt deze plant grote veelkoppige clusters, waarvan de bloeistengels ver boven de bladrozetten uit steken. De soort is zeer variabel; er zijn in de loop der tijd vele ondersoorten, variëteiten en vormen beschreven. Er zijn ook verscheidene hybriden bekend.

In zijn rubriek 'voor het voetlicht' besteed Bertus Spee aandacht aan twee attractieve cactussoorten, namelijk *Lobivia amblayensis* en *Lophophora diffusa*. Hij focust zoals altijd op de kweekwijze van deze planten.

Peter Knippels is na een pauze van 20 jaar weer begonnen met het kweken van zijn favoriete planten, de succulenten en bolgewassen van zuidelijk Afrika (en ook enkele cactussen).

Henk Ruinaard beschrijft hoe zijn plantenhobby begon. Als jongetje van 6 jaar in Rotterdam-West plukte hij uitlopers van serpervivums (huislook) uit plantenbakken van naburige flatgebouwen. Nog altijd kweekt hij sempervivums in zijn rotstuint. Sjef Theunissen staat stil bij het 40-jarig bestaan van 'Internoto'. Deze club van liefhebbers van het geslacht *Notocactus* werd door hem en de Duitser Jozka Neduchal in 1979 opgericht, vooral als gevolg van de vele nieuwe soorten die in Zuid-Amerika werden

gevonden door Friedrich Ritter, Albert Buining, Hugo Schlosser, Leopoldo Horst en Dirk van Vliet. Het gelijknamige tijdschrift bestaat ook nog steeds, met 4 afleveringen per jaar. Deze meeste leden wonen in Duitsland, vandaar dat de jaarlijkse bijeenkomsten in Duitsland worden georganiseerd.

Henk Ruinaard schrijft over zijn kruisingsexperimenten met *Echinocereus*. Hiervan bestaan diploide, triploide en tetraploide (resp. met 2, 3 en 4 sets chromosomen) planten. Bestuivingen van planten met eenzelfde chromosoomaantal leverden in alle gevallen 70 % resultaat (d.w.z. goede zaadvorming) op. Alleen een kruising van triploide planten van dezelfde soort gaf een slecht resultaat, omdat een oneven aantal chromosomen problemen geeft bij de reductiedeling (de vorming van geslachtscellen). Henk de Groot doet verslag van zijn reis naar het Canarische eiland Fuerteventura. Uiteindelijk vond hij de daar endemisch voorkomende *Euphorbia handiensis*, en, als grote verrassing, zelfs een cristaatvorm.

Ludwig Bercht geeft een overzicht van zijn LB-veldnummers voor het cactusgeslacht *Weingartia* in Bolivia. Dit artikel wordt vervolgd.

Wolter ten Hoeve brengt weer zijn overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

Op de achterpagina schrijft Tom Twijnstra over *Lophophora williamsii*, een doornloze cactus met hallucinerende eigenschappen. Je kunt er maar beter naar kijken dan ervan eten, zegt Tom.

R.Bregman@contact.uva.nl